

I.
TEREZÍN

*Život je vždycky celý, jenom má
každý ten celek jiný rozměr.*

Sedala sama za zavřenými dveřmi a psala

Sedala sama za zavřenými dveřmi a psala. Vidím ji před sebou, jak jsem ji vídal. Nebyla velká a nikdy se neopírala o stůl. Seděla kdekoliv se sešitem na klíně. Nosila velkou a širokou zástěru a vlasy jí visely jako záclona nad děním v klíně. Jako by i zavřený pokoj měl příliš mnoho očí. Seděla tak a psala. Nevěděl jsem nikdy co. Byly to melodie nebo snad to byla slova – – – Když jsem otevřel a zase zavřel dveře, kterými jsem vešel, stál jsem před záclonou a čekal, až opadne. Potom jsem tušil skryté věci v klíně a viděl oči, které se ke mně zvedly. Tak vysoko se vždycky zvedaly, tak vysoko, jako by letěly přímo ke hvězdám a dále k nim a blíže, než sahá jejich svit. Byla tak malá, že mohla tak zvedat oči, ale já nevím, co viděla.

Odcházel jsem od ní vzrušený, jako bych se vynořoval z některé z věcí, které stojí blízko žhavého jádra života. Snad proto, že jsem to neuměl, chodil jsem k ní.

Vím, měla milence. Ten nečekal. Zvedl oponu, než se jí ponořil do obličejce.

Já jsem mu nikdy nezáviděl. Nevím, čím byla pro něho. Pro mne byla vůní vůní.

Jednou jsem ji nenašel za dveřmi, které jsem otevřel. Přestala být a já jsem začal.

Ale teď, kdy čas je pomalu večerní, mám ji více než kdy dříve. Je mojí ztělesněnou vzpomínkou. Snad nejvíce vzpomínka je vůní, když čas jde k večeru. Nevzpomínám, ale jsem v krajině vůně, která natahuje své štíhlé údy daleko za mnou, daleko přede mne, jako by přicházela ze země za obzorem a vedla ještě dále.

Spolužačce

Ještě máš tak dětské, jemné copy
(pamatuješ se, kdy začly růst?)
a už jsi s někým tak blízce spřízněna;
ty jsi žena a on je muž.

Ještě je za tvými rty
ta velká vůně slova Růst
a už je v tvých očích ta omezená moudrost ženy,
která zná dny plné noci – a která zná i půst.

Ještě říkají tvé silné ruce,
že jenom ve světle je moc,
a už se všechny tvoje dny
proměnily v noc
a všechno tvoje světlo
je jen sladkým svitem hvězdy.

Máš mezi vlasy pěšinku jako řádku
dětských kroků.
Ale co v nich nacházím,
jsou stopy peří, stopy nepořádku,
stopy, které všude jinde byly uklizeny.

7. 2. 44